

Når vi taler om seniorboliger, taler vi om livskvalitet – ikke bare mursten

For nylig besøgte jeg Stevnstrup, hvor flere borgere fortalte, at der mangler seniorboliger i byen.

En kvinde, der har boet der i over 50 år, sagde: *“Jeg vil gerne blive her – men hvad gør jeg, når jeg ikke længere kan passe hus og have?”*

Det handler om tryghed og tilknytning – om at kunne blive i det lokalsamfund, hvor man kender byens beboere, og hvor man hører til.

Men mange ældre – som kvinden fra Stevnstrup - får ikke den mulighed. Boligerne er der ikke, fortæller hun. Det betyder, at nogle må flytte væk fra deres netværk, venner og daglige rutiner – og det gør en livsfase, som burde være tryk, utryk.

Når vi ikke har boliger, der passer til livet efter arbejdslivet, så mister vi mere end fleksibilitet i boligmarkedet. Vi mister også fællesskab. I dag føler **470.000 danskere** sig svært ensomme, og ensomhed koster samfundet **7–8 milliarder kroner** om året i pleje, behandling og tabt arbejdskraft. Blandt de ældre over 65 år lever **omkring 100.000** i Danmark med ensomhed i en grad, der påvirker deres hverdag. (Kilde: Ældre Sagen og Folkebevægelsen mod Ensomhed).

Seniorboliger og bofællesskaber er derfor ikke bare en social luksus – de er en del af løsningen. Fællesskab forebygger ensomhed, styrker helbredet og gør hverdagen tryggere.

Vi skal værne om vores kommune og vores byer, så man kan blive boende – også når livet ændrer sig. En Randers kommune, hvor fællesskabet bygges ind i murstenene, og hvor alder ikke betyder, at man må forlade det sted, man kalder hjem. For seniorboliger handler i sidste ende om at give mennesker mulighed for at blive en del af et fællesskab – hele livet.

Mvh Diana Opperby
Borgerrådgiver og kandidat til Byrådet for Socialdemokratiet
Mispelvej 34, 8920 Randers NV